Derde Jaer. Nr 3. Zaterdag, 19 January 1856.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de Wr J. P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 17, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uittedrukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, 19 JANUARY.

Sedert eenige dagen hebben wy op verschillende plaetsen onzer omstreken menigvuldige rampen, door den brand ontstaen, te bestatigen gehad. Verleden week brandde te Tongeren een uitgestrekt houtmagazyn tot den grond af; dezelfde nacht werden te St-Truiden drie pachthoeven de prooi der vlammen; heden worden twee huizen te Loon door het vuer verslonden. Het is niet genoeg zulke voorvallen te betreuren; dezelve moeten zoo veel mogelyk voorgekomen worden en het is de pligt der gemeente-raden van geen middel te verzuimen om het brandgevaer te verwyderen.

De vernietiging der eigendommen en der publieke gestichten, het bederf der eigenaers en der verzekeraers, de diefstallen die in het wanorde gepleegd worden en dikwyls zelfs de dood der lieden, ziedaer de gewoonelyke gevolgen van den brand. Is het daerna nog mogelyk van de nuttigheid te betwisten der maetregelen strekkende om het vuer te keeren.

In de meeste groote steden bestaen er kompaniën van pompiers die eene militaire organisatie hebben, eenen dagelykschen dienst doen en uitsluitelyk voor het blusschen van brand gebruikt worden. Het zou te wenschen zyn dat de dienst der pompiers op dezelfde wyze in alle plaetsen kon ingerigt worden; doch, daer de onkosten te groot zouden zyn, heeft men in de meeste kleine steden eenige vrywillige en burgerlyke pompiers ingesteld, die, ofschoon minder volmaekt dan de militaire companiën, nogtans overal de beste diensten bewezen hebben.

Wat zien wy telkens dat er in onze omstreken brand ontstaet? De hulpmiddelen die uit goeden wil en met zelfsopoffering aengeboden worden, komen langzaem by, omdat elke burger aen zyne bezigheid is; de menigte komt eindelyk toegelopen, eenieder beveelt, niemand gehoorzaemt, en niemand verstaet de zaek die meer kunde vereischt dan men het doorgaens denkt. En zoo komt het dat een vuer dat geene gevolgen zou gehad hebben, een alverwoestende brand wordt, omdat de hulpmiddelen niet snel genoeg aengekomen zyn of omdat alles het achterste voor gedaen is geworden.

Tongeren en de andere steden van Limburg zyn genoeg voorzien van brandpompen, emmers, ladders, haken enz. Nogtans is zulks nog niet voldoende. Ons dunkens zou het zeer gemakkelyk zyn van daerenboven in onze steden eene kompanie vrywillige pompiers in te rigten.

Doch wat zullen wy zeggen van onze buiten-gemeenten, alwaer noch brandpompen, noch pompiers, noch haken te vinden zyn. Daer zou zeker middel zyn om iets beters in te rigten dan wat heden bestaet. Inderdaed wat zien wy? Zoo dikwyls er een brand in het een of ander onzer dorpen ontstaet, heeft men geen middel om het vuer te blusschen, en ondanks al den goeden wil der inwooners wordt het gansch gebouw en dikwyls verscheidene gebouwen door de vlammen verslonden. Om zulke ongevallen voor te komen zouden de dorpen het voorbeeld der steden moeten navolgen; doch daer hunne geldelyke toestand niet altyd toelaet zulke uitgaven te doen, zouden zy het op eene andere wyze kunnen aenleggen. In plaets van voor elke gemeente eene brandpomp te koopen, zouden twee of drie naburige gemeenten zich kunnen verstaen om gezamentlyk deze uitgaef te dekken en tevens gezamentlyk de voordeelen der brandpomp te genieten. Nog zou men eenige mannen kunnen aenstellen om des noods het ambt van pompier te bekleeden. De gemeente-raden zouden zorgen dat de gemeente voorzien ware van lange haken, van ladders, van tobben enz. Daerenboven zou men kunnen zorg dragen dat er altyd in elke gemeente eenige groote vaten met water gevuld waren en gereed stonden om op elk oogenblik naer de brandplaets vervoerd te worden.

Wy twyfelen geenszins of deze middelen zouden voldoende zyn om het grootste deel der brandrampen te bestryden en in menige omstandigheid vele familiën van den ondergang te bevryden. Ons dunkt dat het vraegstuk belangryk genoeg is om door alle gemeente-raden in ernstige aendacht genomen te worden.

Het antwoord van Rusland is te Weenen aengekomen; men kent er nog de bewoording niet van, maer het schynt zeker dat dezelve verre is van afwyzend te zyn. De *Oostenryksche Correspondentie* zegt dat dezelve verzoenend en gematigd is; volgens anderen zouden de wederhoudendheden van Rusland slechts enkele formaliteiten zyn. De *Morning-Post* verzekert dat Rusland slechts betwist het punt betrekkelyk de grensscheiding, en dat geene waerdoor de bondgenoten zich voorbehouden van nieuwe voorwaerden voor te stellen in het belang van het europische evenwigt, maer dat de keizer op weinige wyzigingen naer de onzydigmaking der Zwarte-Zee aenneemt. Het is echter klaer en duidelyk dat, indien Oostenryk waerlyk een ultimatum heeft voorgedragen, al die toegevingen geene de minste weerde hebben, en dat ook geeft de *Morning-Post*, het orgaen van lord Palmerston te verstaen.

Een berigt meldde dat, na kennis genomen te hebben van de antwoord van Rusland, graef Buol aen prins Gortschakoff heeft laten weten dat geheel het oostenryksche gezantschap den 18 january Sint-Petersburg zou verlaten. Een later berigt voegt er by dat prins Gortschakoff ook aen 't inpakken is. Eindelyk het *Journal van Dresde* verklaert, in zynen nummer van eergisteren, stellig dat de mogendheden al de wyzigingen aen de oostenryksche voorslagen onaenneemelyk verklaerd hebben. Indien dat altemael waer is, dan kunnen wy moeijelyk gelooven dat er nog eene vreedzame ontknooping komen zal.

De fransche nieuwspapieren zyn niet min onrustwekkend. De *Constitutionnel* verkondigt eenen artikel waer in hy zegt dat, indien Rusland, den 18, niet teenemael en zonder aenmerkingen de voorslagen aenvaerdt welke hetzelve door het oostenryksch kabinet gedaen zyn, de ambassadeur van Oostenryk te Sint-Petersburg met geheel zyn gezantschap Ruslands hoofdstad verlaten zal. De *Constitutionnel* voegt er by dat het kabinet van Weenen alsdan seffens aen den duitschen landdag voorstellen doen zal, strekkende om de gewapende medewerking van de mogendheden van het duitsch verbond te bekomen in den oorlog welken het tegen Rusland zal moeten voeren.

Twee reeksen van voorstellen, zegt een ander paryzer blad, waren aen Rusland onderworpen: de eene kwam uitsluitend neêr op de kwestie van den Donau, en van de prinsdommen, de andere was betrekkelyk de onzydigmaking de Zwarte-zee. Op het eerste punt, zou het russisch kabinet alle inwilliging geweigerd hebben; op het tweede, integendeel, zou het zich bepaeld hebben by het opwerpen van moeijelykheden welke alle hoop op vereffening niet onmogelyk maken zouden. Trouwens, die dubbele kwestie van den Donau en van de prins-

---

EENE WANHOPIGE DAED.

Met het vredeverdrag van 1814 werden al de fransche gevangenen, die zich aen boord van het brugschip van Kingston in Ierland bevonden, in vryheid gesteld. Daegs na hunne verlossing staken zy schier allen over de vaert van St-Georgius, om naer Frankryk weder te keeren. Onder het kleine getal dergenen die dezelfde vlyt niet toonden om hun vaderland weder te zien heeft Dublin de namen behouden van de vaendragers Celestinus en Xaverius: het waren twee weezen die, door hunne afkomst, eerder aen de zee dan aen het land toebehoorden, en die, in hunne geheugenissen noch moederlyke liefkozingen, noch dorptoren, noch eene door de conscriptie uitgestelde ondertrouw hebbende, oordeelden dat Dublin eene stad was die gelyk eene andere verdiende bewoond te worden, en zy besloten zich ten minste voor eenigen tyd in deze schoone en herbergzame stad te vestigen.

Er was ten anderen eene groote reden die hen aendreef om een nederig beroep te Dublin aen te gaen. In hunne langdurige gevankelykheid hadden zy eene zeer merkwaerdige bekwaemheid van kunstenaers in fyn schrynwerk ten nutte doen verstrekken: zy hadden een volledig museum van afgezonderde stukken gemaekt, ieder eenig gezigtspunt in het bereik van hun dryvend brugschip verbeeldende; en zekerlyk diende hun het geval hunner gesteltenis naer wensch, want het werk der menschen en der natuer heeft veel voortreffelyke gezigten tusschen Kingston en Dublin tot aen de kaep Howth-Hill gesteld.

Onze twee zeelieden meenden dat zy eene fortuin konden bekomen met dit museum aen de hoofdstad van Ierland te toonen, en vooral met de staetkundige milddadigheid op te wekken van eenigen ryken lord die dit schoon werk zeer duer zou koopen. Celestinus en Xaverius hadden geenen schelling in hunnen zak, maer zy zouden hun museum voor twintig duizend pond sterling niet verkocht hebben. In hunne eigenliefde van uitvinders schatteden zy hun kapitael ten minste viermael zooveel waerd.

Zy huerden eene benedenkamer op de plaets *Christ-Church*, en plakten dit opschrift aen:

GREAT ATTRACTION!
KOMT ZIEN
AL DE WONDEREN DER REEDE EN DER STAD
DUBLIN,
DEZE BLOEM DES LANDS, DEZE PEREL DER ZEE!
EEN SCHELLING VOOR INGANGKAERT.

De menigte ontbreekt in Engeland nooit aen de vertooningen; het is een land vol lieden die zeer geerne eenen schelling voor eene aendoening van twee minuten geven: de ontvangst was zeer schoon. Celestinus en Xaverius droomden van rykdommen; in acht dagen hadden zy reeds in hunne koffer honderd pond sterling in briefkens van vyf pond, kleingeld der *banknoten*. Zy zagen zich millioenbezitters na verloop van een jaer, want hun ontwerp was van al de groote steden van Engeland te doorloopen, en met eene postchees en twee lakeiknechten naer Frankryk weder te keeren.

Geval of haet vernietigde deze schoone ontwerpen in eenen oogwenk.

Een brand verslond het museum van Celestinus en Xaverius; zy zelven stonden om het leven te verliezen met hunne fortuin aen de vlammen te willen ontrukken. De wyze van verzekeringen tegen den brand was op dit tydstip te Dublin nog weinig gekend. Ten anderen zouden onze twee zeelieden niet gedacht hebben om deze voorzorg te nemen.

Zy verloren alles, zelfs hunne honderd ponden bankbriefkens; nauwelyks hadden zy in hunne beurs twee of dry *souvereinen* en eenige *kroonen*: het was brood voor veertien dagen.

Kaen en Kembbe hebben zich dikwyls voor het engelsch publiek gewrongen, maer de stomme droefheid dezer twee tooneelspelers werd door de stuiptrekkingen onzer arme zeelieden overwonnen. Zoohaest de doodverwige lippen van Celestinus een woord konden uitspreken, riep hy uit:

— Vervloekte lot! (hy was van Marsilië) moet men van de kindschheid af ongelukkig zyn! Wy springen uit het *Oostschip* te Aboukir, men redt ons en men zendt ons naer de galeijen van Plymouth, goed! Wy ontvlugten. Te Trafalgar, schiet men ons in den grond met het *Helleschip*, men redt ons nog eens en men zendt ons naer Kingston, nog beter! Wy roeijen tien jaren op de brugschepen, wy maken twintig meesterstukken met onze vingers, onze tanden en slecht hout, deze mael meenen wy de fortuin vast te houden. En zie! de hel zendt ons een staeltje harer vuerstoffen en verbrandt ons levende! Verduiveld!

Aldus sprekende, ging Celestinus over de brug van Sint-Stephen; onder zyne voeten ruischte de rivier Liffey welke het smelten van den sneeuw merkelyk deed opwassen. De zeeman wierp eenen oogslag op deze gedachtige waters, en dezelfde oogslag viel op het wezen van Xaverius terug.

— Ik versta u, zegde Xaverius; wy zyn beschikt om in hat zoete water te sterven. Laet ons malkander omhelzen, en het geschiede zoo.

En Celestinus sprong op den schutsmuer van *Stephen 's Brigde*. Xaverius deed denzelfden sprong. Zy kruisten hunne armen sterk op hunne borst, als om het vaste voornemen van gelyk vrye zeewolven niet te zwemmen, aen malkander uit te drukken, en zy wierpen zich met het hoofd omlaeg in de Liffey.

Het afgrysselyke gerucht dat deze dubbele val van twee groote ligchamen maekte ontwaekte schielyk eenige honden van Terra-Nova, die sedert korten tyd hunnen dienst aen het hoofd der brug begonnen hadden. Lord O'Calligham, vermaerde ierlandsche menschenvriend, was de stichter dezes wachthuizes van reddende honden. Deze snelle dieren